

ויקרא

ז' ניסן תשפ"ה
ג' לילון מס' 471

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורג'יה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

תמימות ופשטות

בפולין היתה עיירה חסידית שקראו לה אופוצ'ינה...
השוחט דמתא, ר' שלום היה בקי במלאכתו ובהלכות השחיטה, עד
שיצא שמו למרחוק ובכל פולין סמכו עליו ללא עוררין!
כל תלמיד שרצה להתמקצע במלאכת השחיטה היה מגיע אל ר'
שלום, ואם ר' שלום היה מעניק לו תעודה, הוא היה יכול להתקבל
בקלות בכל קהילה שהוא רק היה רוצה אפילו בלי מבחן...
בקיצור ר' שלום היה ללא עוררין 'הטוב שבשוחטים'.
וכמובן מאחר שכל גדולי הדור וכל הקהילות בפולין סמכו עליו
בעיניים עצומות, התחילה לפעם בו הגאווה...

מי יודע אם קם כזה שוחט בישראל מעולם... שוחט שכולם סומכים
עליו זה חד בדרא... והוא היה בטוח שהוא הולך להיות השוחט
הפרטי של מלך המשיח! לא פחות, אלא אפילו יותר!!!
יום אחד הגיע הרבי מאמשינוב להתארח בעיירה.

המנהג היה שכאשר מגיע אחד מגדולי הרבנים לעיר, השוחט היה
ממציא עצמו לפניו ומראה לו את הסכין... ר' שלום כמנהגו הלך
לקבל את פני הרביה, והראה לו את הסכין כדרכו. אמנם הפעם
במקום שהרביה יגמור עליו את ההלל ויקלס את סכינו החלקה,
הרביה הראה לו ארשת פנים חמורה. ר' שלום הבין כי משהו איננו
כשורה, ציחצח את הסכין במטלית, והגיש אותה שוב לפני הרביה...
גם הפעם הרביה בדק את הסכין ולא היה מרוצה. ר' שלום היה נבוך,
הוא נטל את הסכין וניגש לחדר צדדי, בדק אותה וגילה שאכן יש
בסכין פגימה דקה מן הדקה, אמנם שוחט בדרגתו היה צריך לשים
לב אליה ולא להגיש כזו סכין לפני הרביה...

הוא לא נח ולא שקט בכדי לברר כיצד קרה לו כדבר הזה. ולאחר
בירורים וחקירות נודע לו שאחד מתלמידיו עשה מעשה אשר לא
יעשה, ובלא רשות נטל את הסכין מהנדן שלה והתרשל בהחזרתה.
מיד הוא רץ אל הרביה מאמשינוב ואמר לו: "רבי, דע לך שאחד
מתלמידיי נטל את הסכין ללא רשותי, ועל כן היא נפגמה... אין
האשמה תלויה בי אלא בצוארו של אותו תלמיד!!!"

אמר לו הרב: "אתה חושב שזו אשמת התלמיד? הוא רק היה שליח
משמיים לפגום את הסכין שלך כדי להמעידי אותך על מקומך,
שבמקום להודות בעונו על הכישורים שקיבלת בחסד עליון, אתה
חושב שאתה השוחט הטוב ביותר עלי אדמות... הא לך ראייה שגם
אתה יכול לטעות!!!"

המשיך הרב וסיפר לו: פעם אחת יצא הר' מפרשיסחא עם תלמידיו
להתבודד ביער. אחרי שעות של דבקות בה', ביקש הר' לערוך סעודה
ועל כן הוא מבקש שיקראו לשוחט של הכפר... כשהשוחט הופיע עם
סכין השחיטה בידיו, שאל אותו הרביה: "אין לכם חכם בכפר, אם
כן כיצד אתה מקיים את ההלכה שיש להראות את הסכין לחכם?"
ענה השוחט: "באמת התלבטתי קשות בעניין זה, ועל כן לימדתי את
אשתי את הלכות בדיקת הסכין, ומאז אני מראה לה והיא בודקת".
חיך הרב ומיד ציוה לשוחט לו ולתלמידיו עופות לסעודה.

קרבנות

"אדם כי יקריב מכם קרבן".
קרבן זה זכר או נקבה?
אין אחד שחשוב שזה נקבה... קרבן זה זכר!
אז למה אומרים קרבן עולה??
היה צריך לומר קרבן עולה!!!

הרי יש לנו קרבן עולה ויורד... לא אומרים עולה ויורדת...
אתה רואה שקרבן זה זכר, אז למה אומרים קרבן עולה?!
אומר הזוהר הקדוש: "זכאי העם הקדוש שנקראים צאן של
הקב"ה, שמקריבים את עצמם לקרבן לפניו, כדכתיב כי עליך
הורגנו כל היום כצאן טבחה. ומקריבים עצמם כצאן בתענית,
שמיעוט החלב והדם של התענית חשוב יותר מקרבן בהמות.
זכאים ישראל שמקריבים רוחם לפני ה' בכל לילה ולילה,
שרוחם היא זו שעולה לפניו אם בתורה אם במצוות".

קרבן עולה הוא נקבה כי זה בכלל הולך על הנשמה!
מיליונים של יהודים נרצחו ע"י הגויאקים הארורים...
נבוכדנצר, אינקוויזיציה, ת"ח ות"ט, השואה האיומה...
רק בשנה וחצי האחרונות נרצחו אלפים!
כולם קרבנות צאן קדושים, הנשמות של כל הנרצחים בחרו
בעצמם להקריב את גופם כקרבן לכבוד הקב"ה!

אמנם יש גם דרך אחרת...
יש יהודים שמתענים, לא אוכלים ולא שותים, מסגפים את
עצמם רק לכבוד הקב"ה... רק כדי להעלות ריח ניחוח לפניו.
כשהדם והשומן שלהם מתמעט, זה מרצה במקום קרבן!
אבל לא רק תענית...
אדם ששומר את העיניים...

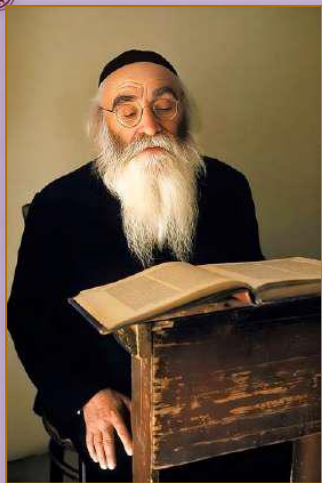
הראש שלו לא זז כמו ממטרה לכל מקום אשר יחשק, יש לו
גדרים וסייגים, הוא מסגף את הרצונות והתאוות שלו...
אדם ששומר על הלשון שלו...

הפה שלו לא יורה כמו תת מקלע, הוא לא מוציא כל מה שבא
לו מהפה, הוא שם רסן ומתאפק... הוא מסגף את היצר שלו...
תבינו אדם שרוצה להסתכל על משהו ולא מסתכל... אדם
שעומד לו על קצה הלשון איזה שטיקל לשון הרע עסיסי והוא
מתאפק... הדם שלו רותח! השומנים שלו מבעבעים!
כל אלו מקריבי קרבנות!

אבל הקרבן הכי יקר שאדם מקריב לפני ה', זה כשהנשמה שלו
עולה למעלה בלילה ומביאה עמה את לימוד התורה שהיא
למדה... וכשאנחנו לומדים תורה ומתעסקים במצוות, הנשמה
שלנו עולה ועולה... "היא העולה!"

צדיקים

רבנו אריה לוי זצ"ל

רבינו כידוע היה מקפיד בקיום מצוות ובעיקר בהקפדתו המרובה במצוות הכנסת אורחים. יום אחד התדפק על דלתו אחד הגנבים שהיה כלוא בירושלים ובאותו יום שוחרר, וסיפר לרבי אריה כי ביתו נמצא רחוק מירושלים, ואין בכיסו אף פרוטה להגיע לביתו, ולכן הגיע לרבי אריה לקבל ממנו דמי כיס כדי שיוכל לרכוש מאכלים ולהגיע לביתו. קיבלוהו רבי אריה וזוגתו כאורח נכבד, העניקו לו סכום מסוים, ואף הוסיפו ואמרו לו כי לא יתירו לו לנסוע לפני

שיסעד לבו. ה'אורח' נהנה מכל רגע במחיצתם, ובתום הארוחה אמר לו רבי אריה: "מודה אני לך על שביקרתנו, שעל ידך נזדמן לי במפתיע לקיים שתי מצוות חשובות: הכנסת אורחים וגמילות חסדים, אך אבקשך להיענות לבקשתי ולכבדנו בלינה אצלנו הלילה וכך תזכנו בקיום מצווה נוספת", וה'אורח' נענה מיד להזמנתו הנדיבה. באשמורת הבוקר, כשהתעורר רבי אריה משנתו כהרגלו בקודש לתפילת "ותיקין", התברר לו שאותו 'אורח' גנב את גביע היין ופמוטי הכסף והסתלק לו. משסיפר ר' אריה את המעשה לרעייתו, אמר לה: "אני מוחל לו לאותו גנב במחילה גמורה כדי שלא ייענש בגללי", ואף הוסיף וביקש ממנה: "הבה ונבטיח האחד לשני, שמקרה מצער זה לא ישמש כ'תקדים' ולא ימנע בעדנו מלארץ גנבים בביתנו גם להבא". על מידת התחשבותו בזולת ניתן ללמוד מהסיפור המופלא הבא: אחד מקרוביו של הצדיק נכנס אליו פעם בתחילת חודש אדר, מצאוהו מונה שטרי כסף ומסדרם חבילות-חבילות. שאלו לפשר הדבר, ורבי אריה השיב: "כספים אלה ניתנו לי כדי לחלקם לצדקה, ואני מכין אותם לקראת פורים ובעזרת ה' אחלקם במועד זה לנצרכים ולנוקקים". התפלא אותו קרוב ושאל את הצדיק: "הלוא העניים זקוקים לכסף כעת, ומדוע רבינו משהה את הכסף עד חג פורים?". השיב לו רבי אריה: "תראה, אם אתן להם עכשיו את הכסף, יתביישו בו שכן ירגישו שנותנים להם את הכסף בגין מצבם הכספי". "אולם בחג הפורים, שבו שולחים מנות איש לרעהו ונותנים מתנות לאביונים - יתקבל אצלם הדבר בטבעיות, וכל זאת מבלי לפגוע בכבוד אותם עניים, ולכן מעדיף אני להשהות את הכספים ובלבד שלא יפגעו".

הפינה הרגישה

בחופה מברכים: "שוש תשיש ותגל עקרה, בקיבוץ בניה לתוכה בשמחה". מי זו העקרה הזאת? ירושלים. לעקרה יש ילדים או אין?

אין. אז על איזה קיבוץ בניה מדובר?! איתא בברכות שאפיקורס אחד שאל את אשתו של ר' מאיר - ברוריה: מה זה "רוני עקרה לא ילדה"? אם היא עקרה למה רוני?! למה לשמוח? אמרה לו: שוטה, תסתכל בסוף הפסוק... "כי רבים בני שוממה מבני בעולה. אז יש לה ילדים! שאל האפיקורס: נו, אם יש לה ילדים אז למה היא עקרה?

אמרה לו ברוריה: היא עקרה מילדים כמוך שהולכים לגיהנום! אומר האדמו"ר מקלויזנבורג: אומרים לירושלים שוש תשיש ותגל עקרה... מתי? בקיבוץ בניה! הבנים שלה!!! הרי יבוא יום ובית המשפט העליון יצא מירושלים... אבל לא רק. כשהבג"ץ יתפנה, ממילא גם לא תהיה כניסה לקפלניסטים לעיר הקודש! נו, ומה יעשו עם כל השכונות של השמאלנים בירושלים? הם הרי ישארו שוממות... יקבצו את הבנים של ירושלים לתוכה! יבוא יום והמקום הכי קר בעולם יהפוך להיות גם הוא חלק מירושלים... איפה זה המקום הכי קר בעולם? הכנסת.

שם יש 120 מתחת לאפס, ויבוא יום וכולם יקבלו צו פינוי מירושלים הקדושה... ולמה מברכים את הברכה הזאת בחופה? שלזוג הנשוי יהיו ילדים שהם בניה של ירושלים!

בס"ד

'דעת זקנים' הינו יקב בוטיק המייצר יין ברמה הגבוהה ביותר מענבים מובחרים ביותר מכל אזורי הסלתא שבארץ ישראל. היין מתיישן בחביות עץ אלון צרפתי משובחות, ומאופיין בטעמים ארומתיים מתקתקים, גוף מלא ומאוזן וסיומת חלקה ונעימה להפליא. ייחודיות היקב היא שהיין נעשה בו בקדושה כמפורש בזוהר הקדוש (שמיני מ.) שכל השפע הנמשך לאדם ולעולם תלוי באופן עשיית היין.

אז איך אנחנו מכינים יין בקדושה?

קודם כל היין נעשה רק ע"י אברכים ירי"ש | כל האברכים טובלים במקוה טהרה לפני העבודה ביקב | אף אדם לא נכנס ליקב מלבד העובדים בו | היין נעשה לשם מצוות קידוש, הבדלה, עונג שבת ויו"ט, ארבע כוסות, פורים, ברית מילה, חופה וקידושין כמבואר בהקדמת הגר"א לתיקוני הזוהר | גוי לא ראה את היין כחומרת השליה הקדוש והבן איש חי | מעשר ראשון חולק ללויים בפועל | לא מבושל | בקבוק חדש ללא חשש חילול שבת | ברכתו 'הגפן' אף לדעת הרמב"ם.

כי הקדושה עושה את שלה, מספיק רק לטעום כדי להבין...

להזמנות: בני ברק: 050-4173393 צמת: 050-4138839 חיפה: 0527-654417

ירושלים / בית שמש / ביתר: 0527-692603 באר שבע והסביבה: 050-4199050

גא לא לקרוא בשעת התפילה

דעת זקנים

למצות ארבע כוסות, אתם חייבים

זה פשוט לא הכי מהודר אם זה לא דעת זקנים

בהשגחת הברון הרש"ר הרשי"ר ז"ל

העלון טעון גניזה